

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΤΗΣ ΡΩΜΙΟΣΥΝΗΣ: ΙΕΡΟΣ
ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ (ΠΑΤΡΙΣ)
4 Φεβρουαρίου 2018

ΘΕΜΑ : Τι είναι η Ακαδημία - Το Όραμα.

ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ : Χρυσόστομος Ρωμούδης, Εφησυχάζον Πρωτοπρεσβύτερος του Εξωτερικού, του Κλίματος του Οικουμενικού Θρόνου – Συγγραφέας.

Προσφωνήσεις

Κατ' αρχήν πρέπει να ειπωθούν λίγα γενικά για την λέξη Ακαδημία. Το 383 π.Χ. ο Μέγιστος των αρχαίων φιλοσόφων μας Πλάτων (427 π.Χ-347) έξω από τα τείχη των Αθηνών, ίδρυσε φιλοσοφική σχολή. Την ονόμασε Ακαδημία προς τιμήν ενός ήρωος πολέμου που τον έλεγαν Εκάδημο ή Ακάδημο. Η Ακαδημία αυτή λειτούργησε ως το 526 μ.Χ τότε που την κατήργησε ο Ιουστινιανός Αυτοκράτορας του Βυζαντίου. Στην εν λόγω Ακαδημία φοίτησαν εκτός από τον Ξενοκράτη, και τον Αριστοτέλη, και άλλοι πολλοί φιλόσοφοι. Επίσης αργότερα φοίτησαν ο Μέγας Βασίλειος και ο Γρηγόριος ο αποκαλούμενος Θεολόγος.

Εδώ κάνουμε ένα τεράστιο χρονικό άλμα, και φτάνουμε στην Ακαδημία μας. Τώρα όμως επιβάλλεται να δικαιολογήσουμε τον παγκόσμιο χαρακτήρα της. Για να επιτευχθεί όμως αυτό θα έπρεπε να γράψει η ταπεινότητά μου βιβλίο τετρακοσίων περίπου σελίδων. Η δυσκολία λοιπόν εδώ έγκειτο όχι τι να πούμε, αλλά τι να παραλείψουμε για το λόγο μας. Προσφύγαμε λοιπόν στην αποθήκη των πενιχρών μας γνώσεων, και αποφύγαμε, κατά το δυνατόν, τα πολλά, ώστε να τονίσουμε την σημασία, την αξία, αλλά και την ωφέλεια που θα προκύψει με την διάδοση της Ακαδημίας μας σε όλο τον κόσμο.

Στη συνέχεια θα λεχθούν λίγα εδώ, σαν παρένθεση, για τον όρο ελληνοχριστιανικός πολιτισμός. Ο όρος αυτός καθιερώθηκε σε κάποια στροφή στη ροή του χρόνου. Γνωρίζουν όλοι ότι τόσο ο χριστιανισμός, και ιδιαίτερα η Ορθοδοξία, όμως και η αρχαία ελληνική γραμματεία, συνετέλεσαν στο ξύπνημα της Ευρώπης από τον λήθαργο του μεσαίωνα.

Επικράτησε λοιπόν ο όρος ελληνοχριστιανικός πολιτισμός, όταν επήλθε σύζευξη, πάντρεμα σχεδόν θα λέγαμε, μεταξύ ελληνικού και χριστιανικού

πνεύματος. Η σημασία στην αναφορά της σύζευξης αυτής, θα αναφερθεί πάλι προς το τέλος της ομιλίας μας.

Για να επανέλθουμε όμως στην Ακαδημία μας, πρέπει να πούμε, ότι φιλοδοξούμε, με την διάδοση της, να συμβάλει και αυτή, στη μεταστροφή όλης της ανθρωπότητας προς το καλό.

Η Π.Α.Τ.Ρ.Ι.Σ. δημιουργήθηκε κυρίως, θα λέγαμε, για να καταπολεμήσει το κακό που τα τελευταία χρόνια διατρέχει σαν τυφώνας και σαρώνει όλο τον κόσμο με πολλές απεχθέστατες φρικώδεις μορφές του.

Πώς όμως θα κατατροπώσουμε το κακό; Χρειαζόμαστε σωστούς χριστιανούς με υπομονή και μεγάλη ψυχική δύναμη, για να συνεχίσουμε πολλές συνειδήσεις επιστημόνων πνευματικών ανθρώπων, και όχι μόνο αυτούς. Σήμερα διαπιστώνουμε για πρώτη φορά στη παγκόσμια ιστορία, μετακινήσεις εκατομμυρίων ανθρώπων από την πατρίδα τους, λόγω πολέμων, να ζητούν καταφύγιο κάτω από ξένους ουραμούς. Το τόσο μεγάλο αυτό κακό, δεν δικαιολογεί την φράση του απαισιόδοξου Σοπενχάουερ ότι η ζωή στη γη μας είναι «μία απέραντη κοιλάδα κλαυθμώνος».

Ο άνθρωπος ευθύνεται για το κακό, κυρίως με τους πολέμους που κάνει, και όχι μόνο με αυτούς. Κατά τον Απόστολο των Εθνών Παύλο «ρίζα πάντων των κακών η πλεονεξία». Περί πλεονεξίας θα γίνει μνεία σε άλλη συνάφεια λόγου. Για το φυσικό κακό, εδώ, δεν θα γίνει λόγος. Συνεχίζουμε. Αναφερόμενοι στην Ακαδημία μας πάλι, ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Ο Ιατρός χειρουργός γυναικολόγος και μαιευτήρας κύριος Απόστολος Σιώκος, έλαβε μία επιστολή έξι σελίδων από κάποιον άγνωστο εις αυτόν πρόσωπο. Το εν λόγω πρόσωπο ήταν η ταπεινότητά μου. Τυχαία τον είχα ακούσει σε κάποια ομιλία του. Με είχε αρέσει πολύ. Η συγκρότηση του λόγου του, ο πατριωτισμός του, η αγάπη του για κάθε άνθρωπό, και γενικά η όλη δομή ενός λόγου, φανέρωνε σπάνιο άνθρωπο. Το γράμμα μου είχε ημερομηνία αποστολής 24 Ιουνίου 2014. Ο τίτλος ΠΑΤ.Ρ.Ι.Σ που είχε επινοήσει η ελαχιστότητά μου από πολλά χρόνια πριν, τον συνεπήρε. Ενστερνίστηκε την ιδέα και την πρότασή μου.

Κινητοποιήθηκε γρήγορα. Στις αρχές συνεδριάζαμε ως επιτροπή, μια φούχτα πέντε ατόμων μόνο, στη φιλόξενη αίθουσα αναμονής ασθενών του. Συνεχίσαμε εμείς οι λίγοι να συναντιόμαστε στο σπίτι του ομιλούντος για ικανό χρονικό διάστημα. Αργότερα στην επιτροπή μας προστέθηκε και έκτο, λίαν αξιόλογο πρόσωπο. Τελευταία συνεδριάζουμε πλέον, πάλι στη φιλόξενη αίθουσα του κυρίου Σιώκου. Η εν λόγω επιτροπή συνέταξε και το καταστατικό μας. Παραθέτουμε τα ονόματα και τις ιδιότητες των μελών της.

-Χρυσόστομος (κατά κόσμον Χρήστος) Γ. Ρωμούδης, -- εφησυχάζων Πρεσβύτερος απόδημου ελληνισμού του κλήματος του Οικουμενικού μας Πατριαρχείου.

Νομικός, Θεολόγος, Συγγραφέας. (Τηλ.2310313237).

-Βαλασίδης Δημήτριος, Συνταγματάρχης ε.α. Οικονομολόγος Συγγραφέας.

-Νιχωρίτης Κωνσταντίνος, Τακτικός καθηγητής Σλαβολογίας του Πανεπιστημίου Μακεδονίας.

-Σιώκος Απόστολος, Χειρουργός. Γυναικολόγος. Μαιευτήρας .

-Σύρπης Γεώργιος, Ιατρός, Ψυχίατρος.

-Χαντζής Δημήτριος, Αντιστράτηγος ε.α. επίτιμος Διοικητής Β΄ Σώματος Στρατού.

Οι σκοποί λοιπόν της Ακαδημίας μας είναι ευρέως φάσματος. Αναφέρονται λεπτομερώς στο καταστατικό μας, όπως εξ άλλου και τα μέσα και οι τρόποι επίτευξης αυτών.

Στηριζόμαστε στις βασικές αιώνιες αξίες αρχαίων Ελλήνων φιλοσόφων, σε συνδυασμό με τη χριστιανική αγάπη, αφού σήμερα, παρά ποτέ, ότι είναι αξία θεωρείται απαξία και αντιστρόφως.

Με το δεδομένο λοιπόν ότι η ψυχή όλων των ανθρώπων είναι ίδια, θεωρούμε ότι καθίσταται αναγκαίο να καταβάλλομε κάθε δυνατή προσπάθεια παγκοσμίως, ώστε να μεταστρέψουμε όλους τους ανθρώπους από το παράλογο στο λογικό. Μα και η Εκκλησία μας αυτό δεν επιδιώκει; Ναι, βέβαια. Και μείς είμαστε στρατιώτες της στρατευομένης Εκκλησίας μας.

Η ειδοποιός διαφορά μας με αυτήν έγκειται στο εξής. Η Ακαδημία μας αναφέρεται ιδιαίτερα και στην επάρατο παγκοσμιοποίηση η οποία αποβλέπει κυρίως να αναπλάσει τους ανθρώπους σε άβουλα όντα.

Περισσότερα όμως περί τούτο παρακάτω.

Τρεις είναι οι πυλώνες πάνω στους οποίους στηρίζονται οι σκοποί μας. Οι δύο είναι η Αλήθεια και η Δικαιοσύνη, όπως τις αναφέρει ο μαθητής του Σωκράτη μέγιστος των φιλοσόφων Πλάτων. Ο τρίτος πυλώνας είναι η χριστιανική αγάπη, που προσφέρεται σε όλους δίχως αναμονή ανταλλάγματος και χωρίς να μετράει τις όποιες προσφορές της

Στις αιώνιες αυτές αξίες εμπεριέχονται όλες οι αρετές των όντως ανθρώπων, και συνθέτουν κατά κάποιον τρόπον έναν υπέροχο ύμνο της ζωής και όλου του σύμπαντος κόσμου. Βέβαια και οι έννοιες της αλήθειας και της δικαιοσύνης ενυπάρχουν και στη Καινή Διαθήκη, αλλά και όχι μόνο σ αυτήν. Όμως ας δούμε τι γράφει ο Πλάτων για την αλήθεια.

Παραφράζουμε. «Όταν η αλήθεια πηγαίνει μπροστά, νομίζω, πως ποτέ δεν θα πούμε ότι θα την νικήσει η κουστωδία των κακών». Η αλήθεια λοιπόν είναι ο πρώτος πυλώνας. Τι γράφει για την αλήθεια η Καινή Διαθήκη; Επειδή είναι τόσα πολλά τα χωρία που αναφέρονται σ΄ αυτήν, για αυτό ενδεικτικά θα αναφέρουμε πολύ λίγα: «Γνώσεσθαι την αλήθεια και η αλήθεια ελευθερώσει υμάς». Αλλού διαβάζουμε «Η γαρ αλήθεια του Θεού τω εμώ ψευσματι επερίσσευσεν εις την δόξαν αυτού».

Ο δεύτερος πυλώνας είναι η δικαιοσύνη. Για τη δικαιοσύνη ο Πλάτων λέει: «Πάσα επιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης και της άλλης αρετής, πανουργία φαίνεται και ου σοφία».

Εις ότι αφορά τη δικαιοσύνη παραθέτουμε δυο φράσεις που αναφέρονται στους μακαρισμούς εις την επί του όρους ομιλία του Κυρίου Ημών Ιησού Χριστού. «Μακάριοι οι πεινώντες και διψώντες την δικαιοσύνην ότι αυτοί χορτασθήσονται». «Μακάριοι οι δεδιωγμένοι ένεκεν δικαιοσύνης ότι αυτοί δικαιωθήσονται». Για τη χριστιανική Αγάπη, που αποτελεί τον τρίτο πυλώνα, θα κουραστεί πολύ κανείς για να διαβάσει πόσες πολλές φορές η λέξη και η έννοια αυτής αναφέρονται στη Καινή Διαθήκη. Χαρακτηριστικά νομίζουμε ότι στο σημείο αυτό πρέπει να παραπέμψουμε τους ακροατές μας στο δέκατο τρίτο κεφάλαιο της πρώτης προς Κορινθίους επιστολής του Αποστόλου Παύλου. Το κεφάλαιο αυτό ονομάστηκε ύμνος της αγάπης. Ένας δύο στίχοι αξίζει να αναφερθούν εδώ. «Εάν ταις γλώσσαις των ανθρώπων λαλώ και των αγγέλων, αγάπη δε μη έχω, γέγονα χαλκός ηχών ή κύμβαλον αλαλάζον».

Η αγάπη «πάντα στέγει πάντα πιστεύει πάντα ελπίζει πάντα υπομένει». Πληθώρα χωρίων αναφέρονται σε διάφορα σημεία της Καινής Διαθήκης εις ότι αφορά τη χριστιανική αγάπη. «Η αγάπη επικαλύψει πλήθος αμαρτιών». Διαβάζουμε. «όπου επλεόνασεν η αμαρτία υπερεπερίσσευσεν η χάρις του Θεού».

Για την επίλυση λοιπόν του κοινωνικού προβλήματος, της τραγικής δηλαδή αντίθεσης φτώχειας και πλούτου, πολλά λόγια ακούμε. Και το πρόβλημα αυτό έχει πνευματικό χαρακτήρα. Επιλύεται με μία λέξη. Αγάπη. Αγάπη με όλο τον πνευματικό της πλούτο.

Ας μείνουμε όμως τώρα στην ανθρώπινη ψυχή. Είναι γνωστή η φράση, άβυσσος είναι η ψυχή του ανθρώπου.

Το ζήτημα όμως αυτό συνδέεται με το πρόβλημα της αρχής δημιουργίας του σύμπαντος κόσμου. Είναι επιβεβλημένο λοιπόν να επεκταθούμε λίγο σε ένα δύσκολο θέμα. Ψάλουμε στην Εκκλησία μας μεταξύ των άλλων, «Τον συν-άναρχος Λόγον Πατρί και Πνεύματι» κ.λ.π. Αρχή λοιπόν της δημιουργίας, είναι ο λόγος. Συναφώς ο Άγιος τριαδικός Θεός μας, είναι αυτοαρχή θα λέγαμε, άχρονος. Εκτός χρόνου, πανταχού παρών. Ο ών. Αιώνιος. Υπερώνυμος, Ανώνυμος, και Πολυώνυμος.

Πρέπει δε να πούμε, ότι βυθιζόμαστε πάντα στο χάος για να καταλάβουμε ότι μπορούμε για την ψυχή. Προσθέτουμε, ως εκ περισσού ίσως, πως ο Άγιος Θεός έχει αέναο κίνηση εντός της τριαδικότητας του. Δηλαδή η ίδια και η αυτή ουσία του, που δεν τη γνωρίζουμε, κινείται αενάως μεταξύ των τριών προσώπων του.

Την αέναο του αυτή κίνηση την ονομάζουμε στην επιστήμη της Θεολογίας περιχώρηση.

Ο Αριστοτέλης είπε, ότι ο Θεός, είναι το πρώτο κινούν ακίνητο αίτιο δημιουργίας του κόσμου. Αλλά άλλη είναι η κατεύθυνση της φιλοσοφίας του. '

Με στόχο πάντα να κατανοήσουμε, κατά το δυνατόν, την ψυχή, επιβάλλεται να πούμε ότι το κακό δεν έχει οντολογική υπόσταση. Είναι σκοτάδι, Ελεύθερη απομάκρυνση από το καλό, το φως, από την αγάπη.

Ομιλούμε λοιπόν για μία αρχή, δημιουργίας του σύμπαντος κόσμου. Στη περίπτωση αυτή πρόκειται για μονισμό. Μήπως όμως υπάρχει και δεύτερη αρχή; Εκείνη του κακού; Τότε θα επρόκειτο για διαρχία. Στη δεύτερη περίπτωση γίνεται λόγος περί μανιχαϊσμού, Άποψη η οποία έχει αναιρεθεί από Πατέρες της Εκκλησίας μας. Για δαίμονες και αγγέλους εδώ δεν θα μιλήσουμε.

Το όλο θέμα είναι μεγάλο και πολύ σοβαρό, γιατί συνδέεται, με την έννοια της ανθρώπινης ψυχής που πολύ μας ενδιαφέρει εδώ. Ας Διαβάσουμε την αρχή στο κατά Ιωάννη ευαγγέλιο. «Εν αρχή ήν ο Λόγος και ο λόγος ήν προς Θεόν και Θεός ήν ο λόγος». «Ιωάννου. 1,1-2», και επέκεινα. Τα επέκεινα είναι πολλά τα οποία αναλύονται από μεγάλους πατέρες της Εκκλησίας μας.

Να δούμε τώρα τι γράφουν δύο κορυφαίοι Έλληνες φιλόσοφοι για το εν γένει θέμα. Ο Πλάτων, με την ιδεοκρατία του, μας οδηγεί στο συμπέρασμα το οποίο γενικά ΣΥΓΚΛΙΝΕΙ προς την Εκκλησία μας.

Να μη λησμονούμε εξ άλλου τη φράση του Ευαγγελιστού Ιωάννη, «Πνεύμα ο Θεός και τους προσκυνούντας αυτόν εν πνεύματι και αληθεία δει προσκυνείν» (Ιωανν. 4,24). Διευκρίνιση. Κατά την γνώμη της Εκκλησίας μας κατ' αρχήν ψυχή και πνεύμα ταυτίζονται. Ο Απόστολος Παύλος σε μία μόνο περίπτωση κάνει διάκριση μεταξύ ψυχής και πνεύματος του ανθρώπου.

Να τι γράφει ο Πλάτων για την ανθρώπινη ψυχή. Αυτή είναι ιδέα. Είναι το κινούν και έμψυχον στοιχείο στον άνθρωπο. Η ψυχή μετέχει τον κόσμο των ιδεών. Θεωρεί αυτήν ότι προϋπάρχει της εισόδου της στο ανθρώπινο σώμα, έτσι αυτή υφίσταται μεταξύ των ιδεών και του αισθητού κόσμου. Δια των υλικών αυτής ορμών ανήκει στο κόσμο του αισθητού. Δια του λόγου μετέχει στο κόσμο των ιδεών. Ο προορισμός αυτής συνίσταται εις την υπερνίκηση της υλικής αυτής φύσεως, με την βοήθεια του λόγου εις την απαλλαγή από τα δεσμά που περιβάλλουν αυτήν κατά την μετάβαση από τον κόσμο των ιδεών στο κόσμο των αισθητών. Τούτο μόνο δια της λογικής ενέργειας είναι κατορθωτό και γι' αυτό το ύψιστο αυτής έργο είναι η λογική έρευνα. Μόνο μετά την αποκατάσταση της δυνάμεως του λόγου επί της επιθυμίας επιτρέπει στη ψυχή την επάνοδο στον κόσμο των ιδεών. Με επαναλαμβανόμενες μετενσαρκώσεις επανέρχεται στον κόσμο των ιδεών. Τούτο έως ώτου καθαρθεί η ψυχή.

Η θεωρία του αυτή μπορούμε να πούμε είναι ίδια με ξένες απόψεις ανατολικών θρησκείων περί κάρμα.

Εις ότι αφορά τη λέξη ιδεολογία, η έννοια αυτής δεν έχει καμία σχέση με την ιδεοκρατία του Πλάτωνος.

Η Εκκλησία μας διδάσκει σχετικά με την ψυχή ότι η ψυχή μας δημιουργείται κατά τις κορυφαίες στιγμές της σαρκικής ένωσης ανδρός και γυναικός. Ακόμη ότι «απόκειται τοις ανθρώποις άπαξ αποθανείν και μετά τούτο κρίσις».

Ας δούμε όμως τι λέγει ο Ηράκλειτος ο Εφέσιος, που ονομάστηκε και τρομερός. Και αυτός εκζητεί την αρχή των όντων. Κατά συνέπεια και για την ψυχή. Την αρχή αυτή όμως δεν τη θεωρεί σταθερή, όπως οι προγενέστεροί του Ίωνες φυσιολόγοι, αλλά εν διαρκή μεταβολή. Ισχυρίζεται ότι τα πάντα μεταβάλλονται, ρέουν. Για τον Ηράκλειτο ο θάνατος είναι η αρχή νέας ζωής. Θάνατος και ζωή τα δυο μέρη του κύκλου της γέννησης, ο οποίος κύκλος συνδέει αυτά τα δύο μέρη μεταξύ τους. Την εναλλαγή αυτή, ζωής και θανάτου, μεταφέρει ο Ηράκλειτος και εις το σύμπαν. Τελικά ύστερα από πολλούς συλλογισμούς του καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η αιτία των πάντων είναι ο ΛΟΓΟΣ, η πλαστική δύναμη η οποία διέπει τα πάντα. Ο ΛΟΓΟΣ είναι η πηγή της αρμονίας, το πνεύμα το οποίο εμψυχώνει το σύμπαν και αποκαλύπτεται στον άνθρωπο ως λογική νόηση. Ο λόγος είναι η πηγή της γνώσης της αληθείας και ο κανών των ανθρωπίνων σχέσεων. Κατά συνέπεια ο ίδιος νόμος κυριαρχεί στο σύμπαν και στην ανθρώπινη ψυχή.

Νομίζουμε ότι τώρα πλέον, ίσως έχουμε ξεπεράσει τις συμπληγάδες πέτρες, των υπόγειων αλλά και των επουράνιων διαδρομών, της ανθρώπινης νόησης.

Ας αναφέρουμε όμως πλέον δύο νεότερους ξένους φιλοσόφους που μιλούν για το μεγαλείο της δημιουργίας. Ο Κάντ έβρισκε ότι ο ηθικός κόσμος που υπάρχει εντός μας είναι μεγαλύτερος του κόσμου των αστερών που μας περιβάλλουν. Ο δε Γκαίτε γράφει ότι εντός του στήθους ημών υπάρχει ολόκληρο σύμπαν. Και συνεχίζει ο ίδιος. Ποιος έθεσε τους ηθικούς τούτους κανόνες εντός μας και για ποιο σκοπό; Για να γίνουμε δυστυχέστεροι των σκύλων; Ή για να αποκτήσουμε την αθανασία; Ποια η αρχή λοιπόν των πάντων; Η τυφλή ύλη ή το πνεύμα, ο λόγος;

Ξεφύγαμε όμως. Είναι απαραίτητο να αναφερθούμε κάπως αναλυτικά στη ψυχή του ανθρώπου. Αυτή την διακρίνουμε θεωρητικά, σε τρία μέρη. Πρώτον στη νόηση που πρέπει να ισούται με την αλήθεια, την δικαιοσύνη, και την λογική. Δεύτερον στο συναίσθημα, ή όπως αλλιώς το αποκαλούμε, και τρίτον στη ελεύθερη βούληση. Βούληση η οποία έχει το χάρισμα του αυτεξουσίου. Όμως πάντα είναι ελεύθερη η βούλησή μας; ή περιορίζεται; Το ερώτημα παραμένει. Φυσικά η ψυχή είναι μία και ενιαία και εκφράζεται με τον γραπτό και προφορικό λόγο. Κανονικά πρέπει να χαρακτηρίζει την ψυχή γαλήνη και αρμονία. Αν η ψυχή διασκορπίζει τον εαυτό της σε πολλές ταυτόχρονα δραστηριότητες αντιφατικές μεταξύ τους, τότε συνήθως δημιουργείται εντός της σύγχυση. «Ανήρ δίψυχος ακατάστατος εν πάσι τοις έργοις αυτού». Τέλος ως γνωστό η ψυχική δομή όλων των ανθρώπων είναι ίδια σε γενικές γραμμές, όπου και να ζει κανείς. Υπάρχει η άποψη ότι η ψυχή της γυναίκας διαφέρει απ' την ψυχή του ανδρός.

Στη περίπτωση αυτή μιλούμε για *anima* και για *animus* αντιστοίχως.

Ανεξαρτήτως όμως απ' τη λεπτομέρεια αυτή, είναι γεγονός ότι μερικά παιδιά έρχονται στο κόσμο με σωματικές ή και ψυχικές ανωμαλίες. Στο σημείο

αυτό επαληθεύεται ότι «αμαρτίαι γονέων παιδεύουσι τέκνα». Δεν γνωρίζουμε σε ποια γενιά παρουσιάζονται τέτοιες ανωμαλίες. Το λόγο όμως στο θέμα αυτό έχουν κυρίως οι ψυχίατροι, και μάλιστα οι θρησκευόμενοι ψυχίατροι, που αγαπούν και σέβονται τα διδάγματα της Εκκλησίας μας. Με αυτά τα δεδομένα πρέπει να προσέξουμε, σε παγκόσμιο επίπεδο τις πνευματικές διαταραχές πολλών ανθρώπου. Τούτο διότι μέσα τους έχουν σκορπισμένα και μπερδεμένα τα τρία στοιχεία που συγκροτούν και εκφράζουν τη ψυχή. Τότε βλέπουμε το λογικό να γίνεται παράλογο. Τα ευγενικά συναισθήματα να μεταβάλλονται σε άγρια. Και η βούληση να χάνεται στη χοάνη του άγνωστου, ίσως του κακού, στην ανυπαρξία. Όταν τα τρία μέρη της ψυχής, έχουν ισορροπία μεταξύ τους, χαρίζουν την αρμονία την γαλή και πάντα την προοπτική προς το καλό και αγαθό.

Πολλοί στην ιεράρχηση των αξιών της ζωής, βάζουν σε πρώτη θέση τη μάταιη χλιδή του πλούτου, δίχως ίχνους συμπόνιας σε δυστυχημένους συνανθρώπους. Το κακό έτσι συνεχώς μεγαλώνει, και επιβεβαιώνει τη ρήση του Αποστόλου Παύλου, «ρίζα πάντων τω κακών η πλεονεξία».

Ενώ «οφείλομεν ημείς οι δυνατοί τα ασθενήματα των αδυνάτων βαστάζειν»

Πνευματικός πόλεμος λοιπόν εναντίον του κακού. Αυτό δεν νικιέται με το κακό. Το νικούμε με το καλό. Με την αγάπη. «Μη νικώ υπό του κακού. Νικά το κακό εν τω αγαθώ». Η χριστιανική αγάπη πρέπει να καταυγάζει με το ανέσπερο φως της όλη την ανθρωπότητα. Τούτο επιτυγχάνεται με τις προσπάθειες, όλων των λογικώς σκεπτομένων ανθρώπων.

Ας τονίζουμε πάντα ότι η πλεονεξία οδηγεί στη λατρεία του χρήματος. Λησμονούμε ότι τα χρήματα πρέπει να τα χρησιμοποιούμε, όπως γράφει ο Πλάτων, πρώτα για την ικανοποίηση της ψυχής, μετά για τις ανάγκες του σώματος, και τελευταία για την θεραπεία των υπόλοιπων αναγκών. Όχι να γινόμαστε δούλοι σ' αυτά και να μας εξουσιάζουν. Το χρήμα λοιπόν σήμερα θεοποιείται σχεδόν απ' όλους τους ανθρώπους.

Στα πλαίσια των δραστηριοτήτων της Ακαδημίας μας είναι και η καταπολέμηση του ολέθρου της παγκοσμιοποίησης που σαρώνει τον κόσμο όλο, αφού σκοπός αυτής είναι η συσσώρευση πλούτου, κάτι που το επιτυγχάνει εις βάρος των πολλών εργαζομένων και όχι μόνο. Οι διεφθαρμένοι προτιμούν να μαζεύουν διαρκώς χρήματα, παρά να δίδουν ψωμί σε πεινασμένους. Δυστυχώς τα τραγικά γεγονότα της παγκοσμιοποίησης τα ζούμε και στη πατρίδα μας.

Εξ άλλου με την παγκοσμιοποίηση επιδιώκεται και η ανάμιξη λαών και θρησκειών. Όλες οι θρησκείες να γίνουν μία υπό ένα πρόσωπο. Η Εκκλησία μας όμως δεν είναι θρησκεία, αλλά αποκάλυψη. Αποκαλύπτεται ο Άγιος Θεός δια του λόγου του. «Ο λόγος σάρξ εγένετο».

Χώρια που γέμισε η πατρίδα μας από χίλιες δυο αιρέσεις και από αλλόθρησκους. Το ζήτημα της παγκοσμιοποίησης δεν είναι σημερινό. Υπάρχει από χρόνια. Πρέπει να αναφέρουμε εδώ τον αντίχριστο Φρειδερίκο Νίτσε που θεωρούσε ότι

η Γερμανία είναι υπεράνω όλων. Σάρκαζε τη προσευχή προς τον Θεό ως προσβολή προς τον ίδιο τον άνθρωπο. Στη θεωρία του υπεράνθρωπου, και σε άλλες απαξίες της ζωής, στηρίχτηκε και ο αντίχριστος Χίτλερ, που μιλούσε για νέα τάξη πραγμάτων

Σήμερα φημολογείται ότι περίπου εκατό οικογένειες κατέχουν τον μισό πλούτο, από ότι έχουν όλοι οι υπόλοιποι άνθρωποι της γης. Γεγονός απαράδεκτο. Επιβάλλεται λοιπόν η φωνή της Ακαδημίας μας, για κοινωνική δικαιοσύνη. Εξ άλλου το στομάχι μιλάει μόνο του. Και μια τέτοια φωνή είναι πάντα πολύ δυνατή. Πρέπει η νόμιμη εργασία, και όχι μόνο αυτή, να είναι στη πρώτη θέση σε ότι αφορά τις αμοιβές της. Όλοι γνωρίζουμε πως δίχως εργασία φύλλο δεν κινείται. Απλές σκέψεις. Οι λεπτομέρειες για την απαράδεκτη αυτή ανισότητα περιττεύουν.

Η διεφθαρμένη ψυχή πολλών ανθρώπων μόλις και μετά βίας ακούει τη φωνή της συνείδησης που είναι φωνή αγάπης του θεού μέσα μας. Η πνευματική σύγχυσης, δημιουργεί τα πλέγματα και τα συμπλέγματα που οδηγούν σε πράξεις ατομισμού και κακού. Ο Γιούνγκ και ο Άντλερ έχουν πει σοφά λόγια για τα λεγόμενα κόμπλεξ. Η επιστήμη της ψυχολογίας προοδεύει, όπως κάθε επιστήμη.

Τώρα να τονίσουμε πάλι ότι οι απόψεις φιλοσόφων μας και της Εκκλησίας μας ως προς την αρχή της δημιουργίας του σύμπαντος κόσμου και περί της ψυχής του ανθρώπου, *Συ γ κ λ ί ν ο υ ν*, όχι στο αυτό αλλά προς το αυτό. Η ιδέα δεν είναι ύλη. Και ο λόγος δεν είναι και αυτός ύλη. Ο πολυπρόσωπος υλισμός κτυπιέται κατακέφαλα. Όσοι στηρίζονται στην ύλη για την επίλυση των κοινωνικών προβλημάτων πλανώνται πλάνην οικτρά. Η θεωρία του Λαβουαζιέ περί αφθαρσίας της ύλης, βρίσκεται ήδη στα ερείπια της φυσικής ιστορίας.

Στη συνέχεια λοιπόν πρέπει να πούμε, λίγα έστω, για τους μοναχούς και τις μοναχές μας, των οποίων οι Μονές τους αποτελούν τα απόρθητα κάστρα της Ορθοδοξίας μας.

Οι πιο παραπάνω διαστρεβλωμένες τάσεις της ψυχής, που είχαμε αναφέρει, καταπολεμούνται σθεναρά από τους μοναχούς και τις μοναχές μας, με προσευχές, και προσήλωση στα τρία ιδεώδη της μοναχικής τους ζωής. Ως γνωστόν αυτά είναι τα εξής. Υπακοή, Παρθενία, Ακτημοσύνη. Με την υπακοή στον πνευματικό τσακίζεται το «εγώ» και δεν προβάλλεται ούτε επιβάλλεται αυτό στους συνανθρώπους. Με την παρθενία, συνηθίζει ο οργανισμός στην εγκράτεια, στο μέτρο, κάθε είδους απόλαυσης, και μάλιστα όταν η απόλαυση γίνεται με αδικίες εις βάρος άλλων. Όσον αφορά το ένστικτο της γενετήσιας ορμής, που υπάρχει σε κάθε ζωντανό οργανισμό, (το libito στον άνθρωπο κατά τον Φρόιντ), αυτό, με την ενασχόληση πνευματικών ιδίως εργασιών, περιορίζεται, και βαθμηδόν εξουδετερώνεται. Ακτημοσύνη. Τίποτα δεν μας ανήκει. Είμαστε χρήστες όχι κύριοι. «Του Κυρίου η γη και το πλήρωμα

αυτής».Είμαστε ένοικοι, όχι κύριοι. Φεύγουμε για πάντα από τη ζωή αυτή, με ανοιχτές τις παλάμες των χεριών μας.

Άλλο τίποτα;

Βέβαια. Η γλώσσα μας. Μερικοί την έχουν κατακρεουργήσει. Δεν την ομιλούμε ούτε την γράφουμε σωστά.

Να λοιπόν κα ο ελληνοχριστιανικός πολιτισμός. Ιδού το μεγαλείο της Ελλάδος μας. και του χριστιανισμού. Ας τελειώσουμε όμως με λίγα ονειρώδη λόγια για την πατρίδα μας. Διονύσιος Σολωμός. Αν καλά θυμόμαστε, γράφει σε στιγμές πνευματικής έξαρσης, μεταξύ άλλων. «Κλείσε στη ψυχή σου την Ελλάδα, και θα αισθανθείς μέσα σου να φτερουγίζει κάθε είδους μεγαλείο». Δύο ποιητές. Δύο λόγια ακόμη. Ο Κωστής Παλαμάς γράφει για γλυκό ξημέρωμα της Ελλάδος μας. Να ένας του στίχος. Γλυκοχαράζει μίαν Α υ γ η και την σ φ ι κ τ ο κ ρ α τ ώ... Μας συγκλονίζει η φωνή του Αριστοτέλη Βαλαωρίτη. «Νοιώθω για σε πατρίδα μου, στα σπλάχνα χαλασμό».

Σας ευχαριστούμε.